

Όσιος Παύλος ο Απλός

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ο Άγιος Παύλος έζησε κατά τον 4^ο αιώνα μ.Χ. και εκλήθη Απλός, διότι, ήταν αγράμματος γεωργός αλλά συγχρόνως άκακος και απλοϊκός στο ήθος. Η σύζυγός του ήταν ωραία μεν στη μορφή, κακότροπη δε στην ψυχή. Αυτή μοιχευομένη με άλλους, συνελήφθη κάποια ημέρα από τον Όσιο, όταν αυτός επέστρεφε από τους αγρούς. Έτσι ο Όσιος άφησε τη γυναίκα του και τα παιδιά του στη φροντίδα του μοιχού και κατέφυγε στην Αιγυπτιακή έρημο, στο κελλί του Μεγάλου Αντωνίου, ζητώ-ντας να γίνει μοναχός.

Όταν τον είδε ο Άγιος Άντώνιος, του είπε ότι ένας άνθρωπος εξήντα χρόνων είναι γέροντας και δεν δύναται να υπομείνει τους πειρασμούς. Έτσι του έκλεισε τη θύρα του κελλίου. Ο Όσιος Παύλος έμεινε έξω από το κελλί του μεγάλου καθηγητού της ερήμου επί τρεις ημέρες άσιτος, χωρίς τροφή και νερό. Η υπομονή του Οσίου Παύλου έκαμψε έτσι το ανένδοτο του Αγίου Άντωνίου, ο οποίος τον εκράτησε

κοντά του και καθημερινά τον επαιδαγωγούσε και τον εδοκίμαζε, με σκοπό να τον αναγκάσει να μεταβεί σε κοινόβιο, όπου ο ασκητικός βίος θα ήταν πιο άνετος για τον Όσιο, λόγω της ηλικίας του. Όμως ο Όσιος Παύλος παρέμεινε κοντά στον Άγιο Αντώνιο με υπακοή, εργαζόμενος καθημερινά τις εντολές του Θεού.

Τόσο πολύ επρόκοψε στην αρετή και στην ευσέβεια ο Α-πλούς Παύλος, ώστε όταν εκαθόταν έξω από το ναό και έβλεπε τους αδελφούς να εισέρχονται σε αυτόν, μπορούσε να διακρίνει σε ποιά ψυχή αναπαυόταν η Χάρη του Θεού. Έτσι έβλεπε τους αδελφούς λαμπρούς στην όψη και φαιδρούς στο πρόσωπο, τον δε Άγγελο εκάστου να χαίρει μαζί του. Κάποια φορά είδε ένα μοναχό μαύρο στην όψη και ζοφώδη και γύρω του δαίμονες που τον περιέβαλλαν, ενώ ο φύλακας Άγγελός του τον ακολουθούσε από μακριά λυπημένος. Μόλις ο Όσιος Παύλος είδε το θέαμα αυτό άρχισε να κλαίει και να χτυπά με τα χέρια το στήθος του. Βλέποντας οι μοναχοί την αθρόα μεταβολή του Οσίου και το κατώδυνο πένθος, προσήλθαν και ερωτούσαν να μάθουν την αιτία και τον παρακαλούσαν να έλθει στη σύναξη.

Εκείνος παρέμεινε έξω και, όταν οι μοναχοί απελύθησαν από τη σύναξη και έβγαιναν έξω, βλέπει και πάλι το μοναχό εκείνο που πριν ήταν ζοφώδης και περικυκλωμένος από δαίμονες, να εξέρχεται με λαμπρό το πρόσωπο και λευκό το σώμα, τον δε Άγγελό του να είναι κοντά του και να χαίρει μαζί του. Τότε ο Όσιος ευχαρίστησε και ευλόγησε το Όνομα του Θεού λέγο-ντας: «Ω της αφάτου του Δεσπότη ημών φιλανθρωπίας και αγαθότητας!». Και αφού ανήλθε σε σημείο υψηλό εφώναζε λέγο-ντας: «Δεύτε και ίδετε τα έργα του Θεού, ως φοβερά και πάσης εκπλήξεως γέμοντα».

Ο Όσιος εξήγησε στον αδελφό πως τον είχε δει πριν την είσοδό του στο ναό και πως τον είδε μετά. Τότε ο μοναχός εκείνος με ειλικρίνεια άρχισε να ομολογεί ότι ήταν άνθρωπος αμαρτωλός και εζούσε στην αμαρτία της πορνείας. Μόλις δε εισήλθε στο ναό άκουσε τη φωνή του Προφήτου Ησαΐου, μάλλον δε του Θεού λαλούντος δι' αυτού, να λέγει: «Λούσασθε και καθαροί γίνεσθε. Αφέλετε τας πονηρίας από των ψυχών υμών απέναντι των οφθαλμών μου, παύσασθε από των πονηριών υμών, μάθετε καλόν ποιείν... Και εάν ώσιν αι αμαρτίαι υμών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ. Και εάν θέλητε και εισακούσατέ μου, τα αγαθά της γης φάγεσθε».

Αυτά, αφού άκουσε, κατανύγηκε ή καρδιά του, αναστέναξε εκ βάθους καρδίας και είπε προς τον Θεό: «Δέσποτα, Κύριε ο Θεός, που ήλθες στον κόσμο να σώσεις τους αμαρτωλούς, χάρισέ μου αυτά που άκουσα διά του Προφήτου εγώ ο ανάξιος και αμαρτωλός. Και να, δίδω το λόγο στον καρδιογνώστη Θεό, ότι αποτάσσομαι κάθε παρανομία και αισχρά πράξη, που μέχρι τώρα εδούλευα και δεν θα προσθέ-σω άλλες στο βίο μου. Αλλά θα δουλεύω σε Σένα, Κύριε, με όλη την ισχύ μου και όλη

μου τη διάνοια». Και ανεφώνησε τότε ο Απλούς Παύλος, ότι όπως ο κασσίτερος μαυρίζει και γίνεται πάλι λαμπρός, έτσι και οι πιστεύοντες, που εάν αμαρτήσουν μαυρίζουν την ψυχή τους, όταν μετανοούν λαμπρύνονται από τα έργα της πίστεως και της μετάνοιας.

Έτσι αφού διήνυσε με ευσέβεια και άσκηση το βίο του, κοιμήθηκε με ειρήνη σε βαθύ γήρας.

(Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Μάρτιος, σ. 70-72)